

[Gudiksen.]

engang i Tiden — og det haster — give dette Organ en Plads, som betyder noget i denne Lovgivning, nemlig som et virkeligt Kontrolapparat.

Formanden for 3 Mandsudvalget, som er valgt af Sogneraadet, skulde efter min Formening føre den daglige Kontrol som det offentlige Tillidsmand og bistaas af de to andre Medlemmer i vanskelige Spørgsmaal. Dertil kommer, at 3 Mandsudvalgene selvfølgelig skulde have Bemyndigelse til at afgøre de smaa Tvistigheder. Det er alt for barokt, at hvis en Mand enten bortvises fra Arbejdet eller ikke tager det, skal det give Anledning til en større skriftlig Sag, som gaar gennem Organisationerne og maaske tager lang Tid i Stedet for, at saa smaa Sager kunde afgøres af 3 Mandsudvalgene ude i Kommunerne. Det maa vi finde en Form for engang. Det vil ganske sikkert medføre en stor Besparelse i Penge for Samfundet, og især vil det betyde færre spildte Arbejdsdage. Jeg har villet gøre den højtærede Minister opmærksom paa dette Forhold, for at der kan forberedes en fornuftig Ordning snarest belejligt. Det ser mærkeligt ud, at Danmark er det eneste Land, som ikke har offentlig Kontrol med Arbejdsløshedskasserne.

Den anden Side af Lovforslaget, som der i særlig Grad er blevet talt om baade her og i det andet høje Ting, er Bestemmelserne om Understøttelsernes Størrelse og om Størrelsen af Tilskuddet fra det offentlige og fra Arbejdsgiverne i Henhold til Lovens § 13. Forhandlingerne herom er i Virkeligheden gaaet meget let. Det Tilbud, den højtærede Minister giver gennem dette Lovforslag, viser en saa stor social Forstaaelse, at ingen med Rimelighed kan indvende noget imod det. Den midlertidige Bestemmelse om $\frac{4}{5}$ -Understøttelse bliver nu gjort varig, og det samme gælder Bestemmelserne om Huslejhjælp og om Forhøjelsen af Børnetillægget. Hertil kommer, at Reguleringen skal ske efter Detailpristallet, hvilket betyder et væsentligt Tillæg og en Simplificering. Der kunde for saa vidt godt være Grund til, som det blev nævnt oven i det andet høje Ting, at takke den højtærede Minister for dette Lovforslag, fordi det viser saa stor social Forstaaelse. Jeg er dog personlig meget betænkelig ved at bibeholde $\frac{4}{5}$ -Understøttelsen, derimod ikke ved Huslejetilskuddet eller Forhøjelsen af Børnetillægget og heller ikke ved Reguleringen efter Detailpristallet, som jeg synes er baade fornuftig og rimelig, idet den ligger paa Linie med, hvad der gælder for

Aldersrentenydere og Tjenestemænd. Vi fra vor Side under gerne Arbejderne de bedst mulige Lønvilkaar, naar Lønnen ikke bliver større end, at Erhvervene kan bære den, og den bedst mulige Understøttelse, men vi understreger meget stærkt: naar der ikke kan faas Arbejde. Vi maa forlange, at det hele Tiden skal kunne betale sig at arbejde, og det er jeg bange for, at $\frac{4}{5}$ -Understøttelsen vil være en Hindring for.

Den højtærede Minister gør Stillingen vanskelig for Oppositionen i denne Sag ved at fremsætte saa rimeligt et Forslag som dette. Kommunerne tager det let, de foreslaar at forhøje Satserne for Tilskud fra 90 til 120 pCt. og at Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden fordobles fra 15 Kr. til 30 Kr. pr. Helaarsarbejder, ligesom de foreslaar et ekstraordinært Tilskud til vanskeligst stillede Kasser paa 20 Mill. Kr. og at de unge ogsaa skal have Huslejhjælp. Det er jo den Slags Ting, man kan tage og føle paa. Det er saa langt ude, at det ikke falder inden for det, vi kalder Forsikringsrammen. Hvis Arbejderne kan faa det samme i Understøttelse, som de kan faa ved at arbejde, er det klart, at der ikke bliver nogen særlig Efterspørgsel efter Arbejde. Nej, der er ganske sikkert ingen andre Veje at gaa end at undlade at sætte det offentlige Bidrag højere, end at det stadig kan betale sig at arbejde. Det er i det lange Løb den eneste Kontrol. Arbejderne har altid været frit stillet, saa at de kunde forsikre sig 100 pCt., hvis de ønskede det, men skal det offentlige være med til at betale og støtte en saadan Forsikring, maa det i nogen Maade være, som det var til at begynde med: en Hjælp til Selvhjælp. Hovedbetingelsen maa altid være den, at Loven er saaledes, at de forsikrede selv er mere interesserede i at søge Arbejde end i at gaa til Kontrol. Det er det bedste Bolværk mod de overhaandtagende Misbrug, og det er et Synspunkt, der er trængt langt ind i Arbejdernes egne Rækker, nemlig blandt de dygtigste, som altid selv sørger for at have Arbejde, naar det er til at faa.

Det, der i Øjeblikket mere og mere stiles hen imod, særlig fra kommunistisk, men ogsaa fra socialdemokratisk Side, vedrørende vor Arbejdsløshedslovgivning, er faktisk en maskeret finere Form for overstilet offentlig Forsorg, som fjerner sig mere og mere fra det forsikringsmæssige Grundlag og gaar over til det forsørgelsesmæssige, bort fra det oprindelige Grundlag: en Hjælp fra det offentlige til Selvhjælp. Jeg skal nævne et Par Eksempler, som illustrerer dette. I 1945—46 har Indtægterne for Ar-